10de JAARGANG — CURACAO DEN 25n. NOVEMBER 1893 — N° 517

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voorelken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

Frankrijk en Rusland.

Nu de hooggaande golven der Fransche geestdrift tot bedaren gekomen en de Russen, gelijk uit een roes ont waakten, ten hunnent wedergekeerd zijn, worden er over de vriendschapsbetrekkingen tusschen beide landen eindelijk gedachten ten beste gegeven, waaraan de partijdigheid van het oogenblik, de spijt of de vreugde van den toeschouwer, vreemd zijn gebleven.

Daar de overschatting van het bezoek der Russen ter eener zijde zoowel als de geringschatting ter andere voldingend bewijzen, dat men hier met een staatkundige gebeurtenis van aanbelang te doen heeft, zal de volgende beschouwing van een Europeesche blad die blijkbaar de vrucht is van rustig nadenken, onzen lezers wellicht niet onwelkom zijn.

Het historisch woord van Napoleon I: aldus het Europeesche blad—: *"Grattez le Russe et vous trouverez le barbare,"* schijnt sedert lang bij de overgroote meerderheid der Franschen allen zin en beteekenis te hebben verloren. Tachtig jaren zijn er verloopen sinds de geweldige overheerscher der Franschen, de overwinnaar in zoovele veldslagen, die geheel Europa voor zijn autocratischen wil deed buigen, aan het hoofd van een der schoonste legers welke Europa ooit gezien had, naar het onmetelijke Rusland toog om in de vuurzee van het brandende Moskou niet alleen het einddoel van zijn tocht maar ook het ideaal van zijn roemzuchtig streven in rook te zien vervliegen. Nog herinnert zich geheel Europa het vermetele woord, dat deze geduchte voorstander van het cesaro-papisme eens bij het vernemen van 's Pausen banvonnis heeft gesproken. "Die banvloek zal mijne soldaten de wapenen niet uit de handen doen vallen," zoo sprak de eerste Napoleon. Maar nauwelijks was de dag waarop dit woord in vermetelen overmoed werd gesproken, verjaard, of de trotsche cesar, van wiens lippen het weerklonk, staarde met diepen weemoed op de onmetelijke ijsvelden van het eenige Rusland en aanschouwde met eigen oogen de lijken zijner dappere soldaten, die de wapenen lieten vallen uit de verkleumde handen, welke ze niet meer konden omvatten. —Toen was de Rus de doodvijand van den Franschman, die in hem den eenigen hinderpaal zag welke de weg der zegepraal door zijn heerscher tot dan toe met zoo goeden uitslag betreden, nog kon versperren. Weinige maanden later stonden de Russen in het overmoedige Parijs om het verslagen en vernederde Frankrijk de wet voor te schrijven en de vijandschap tusschen Franschen en Russen nam toe naarmate de autocratische alleenheerscher van het Russische rijk den Franschen meer hunne diepe vernedering deed gevoelen. De Krimoorlog door den derden Napoleon op het voetspoor van zijn ongeëvenaarden voorganger tegen het machtige Czarenrijk gevoerd, wakkerde de oude vijandschap opnieuw aan en leidde de beide volken er toe elkander als erfvijanden te beschouwen.

Sedert dezen oorlog door Franschen Engelschen en Piemonteezen in het Zuiden van Rusland werd gevoerd, zijn er bijna 40 jaren verloopen. Veertig jaren, die het aanschijn der wereld in menig opzicht hebben veranderd, en die ook eene algeheele verandering in de onderlinge verhouding der Europeesche volken en in de betrekkingen tusschen Rusland en Franrijk hebben gebracht. Nog waren de wonden door den Krimoorlog in menig hart geslagen, niet volkomen geheeld, toen Napoleon III opnieuw zijne heerscharen ten strijde deed trekken. In de velden van Lombardije werd de beslissende strijd gestreden, die Oostenrijk uit Italië drong en weinige jaren later dreunde het geschut in de omstreken van Sadowa, ten teeken dat Oostenrijk de hegemonie in Duitschland voor goed verloren had en een nieuw Duitsch rijk weldra op de puinhoopen van het oude Roomsche rijk van Karel den Grooten en zijne opvolgers in Germania stond gesticht te worden. Was de reuzenstrijd van 1870 een laatste, verderfelijke zet van den derden Napoleon op het politieke schaakbord, waarop hij tot hiertoe zoo meesterlijk wist te spelen; hij bracht daarentegen Pruisens koning de keizerskroon, die hem eenmaal was geboden en Duitschland de eenheid, die het sedert lang had begeerd. In het hart van Europa had zich thans eene nieuwe macht gevormd en de gebeurtenissen der volgende jaren leidden er toe eene algeheele verandering in de onderlinge verhouding der Europeesche volken tot stand te brengen. De oorlog in het Oosten, die nieuwe rijken schiep uit het oude vermolmde Turksche rijk en Oostenrijk de gelegenheid bood in het Oosten te herwinnen wat het in het Westen verloor, bracht eene toenadering tusschen de beide deelen van den ouden Duitschen stam, en Duitschland en Oostenrijk in één bondgenootschap vereenigd, vonden weldra een nieuwen bondgenoot in Italië, dat, vergetend wat het in 1859 van Frankrijk mocht ondervinden, zich bij de mogendheden van midden-Europa aansloot en aldus hun verbond in eene triple-alliantie deed overgaan. Het politiek evenwicht in Europa was aldus verbroken, en Frankrijk en Rusland, de beide toongevende mogendheden van het Westen en het Oosten van Europa, stonden geïsoleerd tegenover de reuzenmacht van het centrum, dat de rust en vrede van het betrokken werelddeel naar beide kanten bedreigde. Wat was er nu meer natuurlijk dan dat Frankrijk en Rusland over de hoofden van de mogendheden der triple-alliantie heen, elkander de hand reikten, en alle oude veeten vergetend en met voorbijzien van het verschil in landaard en regeeringsvorm, in eene eventueele vereeniging van beider krachten, een gewenscht middel zagen om het evenwicht in Europa te herstellen en een einde te maken aan den toestand van isolement, die voor beiden noodlottig dreigde te worden!

Zoo is dan de "entente cordiale" tusschen Frankrijk en Rusland het gevolg van de historische ontwikkeling, en juist aan die omstandigheid ontleent zij hare grootste kracht. De komst van het Russische eskader op de reede van Toulon, als eene beleefde beantwoording van het bezoek door de Fransche vloot voor twee jaren te Kroonstad gebracht, drukt het zegel op de vriendschapsbetrekkingen, die Franschen en Russen de aartsvijanden van 1812 en 1854, om utiliteitsredenen sedert lang met elkander hebben aangeknoopt. De Franschen, gewoon in alles te overdrijven, mogen wellicht de beteekenis van dit bezoek overschatten, zeker is het dat het als een nieuwen schakel in de historische keten, die sedert een

FEUILLETON

UN DIA DI UN IMPRUDENTE

Sigimentoe.

Presencia di baron a haci mi loebida poco-poco toer pena, i mi a keda admirá di mira, com su maneranan netji tabata boeté na estado di domina su dolor i di domina semper mes leger despues di un tal percepcion.

Amabilidad di e muher di cas i e combersacion confiado di senjoritanan a haci mi vencé pronto e último krimtji timidez i animá mi mes di trata den combersacion.

Como e bibliotheek tabatin hopi boeki adén, mi a figura mi, koe sir Thomas mester tabata un homber masjar lezador, p'esai mi a doena mi opinion riba varios edicion di clasiconan griego, koe tabata bini basta coe di djé.

Papiando, combersacion a pasa riba un edicion di Xenophon den diez-seis tomo; esaki mi no tabata conocé, i el a lamanta mi curiosidad asina, koe mi a bira mi cara i tira mi bista examinando riba e bibliotheek pa mi haja sabi ta kiko esai lo tá.

Sir Thomas a stroba mi i lamanta mescos pa entrega mi e boeki, asina mi ta keré loké mi a haja muchoe servicial i como mi kier a strobé, mi a poné mi manoe riba tomo I i poerba coe forza di saké for di careda. Ma o jemené! na lugar di e boeki mi tabatin di cohé un tabla, koe awor, despues di a pasa dal nos cabez, i a cai, riba un bottel di inkt.

Sinembargo sir Thomas a sigura mi, koe e disgracia-ai no tabata nifica nada. Mi tabata mira e inkt coeri for di mesa riba e Smyrna tapijt precioso, i sin sabi mas kiko haci, mi kier a stop e stroom di sigi bacia, usando pa e fin ai mi lensoe di seda.

Den e confusion-ai nan a bin anuncia mi, koe mesa tabata boetá, i afortunadamente mi a bin descubri p'esai, koe mi horloge a inquieta mi tantoe, tabata pará.

E tempoe koe a pasa promer, mi haja mi, despues di tooneel di mi disgracianan den e caredanan di kamber; den sala di comé, tabata basta suficiente pa doena mi ánimo, asina koe mi a toema mi lugar masjar politico i trankil meimei di Lady Triendly i su jioemuher major.

Ma mi a poné su tajó coe soppi muchoe cerca rand di mesa, i mientra mi kier baha cabez pa senjorita Dina, koe tabata conta mi un cos asina interesante, koe mi barica a toca coe contenido cajente di e tajó, i esaki a bacia banda pa banda riba mi carson. Maské e servette riba mi roedianan a haci koe e coeminda no a sucia mi carson, toch mi pianan no a keda henteramente liber di e substancia, koe tabata corré; ma cordando com serio sir Thomas a tenéle, ora mi a causé verdriet, mi també a wanta dolor sin inquieta ni un momentoe i mi tabata sinta coe mi pianan, koe ja tabata den awa cajente, den cual cada coesjinador lo a lele nan coeminda bon, pa grandi hilariteit di dams i sirbidornan.

Toer e cosnan di bobo, koe mi a haci durante e promer comementoe, lo mi no conta bo; ni lo mi no haci bo testigoe di mi confusion, ora mi mester a corta pa sirbi, pasobra mi a cumpli excelente coe mi encargo, coe excepcion, koe saus tabata spat den cara di huespednan i koe saloe tabata bacia riba mesa.

Sigi mi mehor na segundo comementoe, caminda otro malora tabata spera mi. Apena mi tabatin un pida podding riba mi cuchara, koe ata senjorita Louise Triendly a fada mi pa pasé cos di saus. Galant, manera mi tabata figura mi, mi a hinca, pa cual mi forki tabata menasa pa kibra, den mi boca. El tabata cajente manera un batata herebé. Imposibel koe mi por a scondé mi ansia, asina koe mi wowonan tabata bira den mi cabez. Alafin, pa di mas grandi berguenza di mi i di mi familia, mi a haja mi obligá di saké e pudding for di mi boca i boeté atrobé den tajó.

Sir Thomas i su combidadonan a doena mi toer sorto di medio pa paga e candela; un tabata doena mi aceite, otro awa pa bebe, ora toer a combini coe mi, koe binja tabata unico remedi. Nan a pura doena mi un glas di cherri; mi a toemé golos, ma ai, esta duroe esai a pasa mi! Sca koe e basjador a equivoké, of koe el kier a haci mi loco, mi no sabi, solamente mi a sinti koe e glas tabatin brandi di mas fuerte, asina koe mi boca, koe ja tabata toer kimá i jen di blaar, a hincha hinteramente. Nunca mi a poerba bebida sterki, mi linga, mi cara, mi corocoro, toer tabata manda flam di candela — kiko mi mester a haci?

Mi no tabata mira un ocasion di goelié, i mientra mi tabata tené mi manoe na mi boca, e maldicionar producto di Barcelona a boela for di mi dedenan manera un catarata riba tajónan, loké a causa un harimentoe general for di toer hoekinan di salí.

Sir Thomas tabata unbé na manoe pa doena e sirbiente un bon scual i lady Trienrly no a neglisja di doena su jioe un spiertamentoe, ma kiko esai a sirbi mi? midir di mi calamidad no tabata jena ainda.

Pa kita sodor koe tabata bacia toer camina, for di mi curpa, mi a toema mi consuelo na e maldito lensoe di seda, koe a trecé na mi memoria, esacontecimiento coe Xenophon, i ....el a jena mi cara na toer banda coe marca di inkt.

Coe duele sir Thomas a mira e acáidente nobo-ai. Manera un esposo servicial i bondadoso, el tabata juda su esposa i busca di plakia harimentoe i di escurso mi, ma ja mi a lamanta desesperá for di mesa, sali for di cas manera un hende loco, coe un sintimentoe doloroso di berguenza i pena, koe tabata mortifica mi mas, koe crimen di mas grandi por morde conciencia di un culpabel.

— FIN —

20tal jaren de belangen van beide volken verbindt, alle aandacht verdient en dit te meer daar het onmiddellijk is voorafgegaan door de demonstratiën van de mogendheden der triple-alliantie, welke Elzas-Lotharingen en Hongarije hebben te zien gegeven. De vriendschap tusschen Frankrijk en Rusland wortelt thans in het hart der beide betrokken volkeren. Admiraal Gervais heeft bij zijn verschijnen te Kroonstad Petersburg en Moskou mogen ondervinden, admiraal Avellan heeft bij zijne komst te Toulon, Lyon en Parijs niet minder duidelijke bewijzen ontvangen. En nu moge het waar zijn, dat de autocratische; Czaar bij de vurige omhelzing der democratische Marianne zich nog eenigszins huiverig en afkeerig betoont, ook hij zal met dit wederzijdsch gevoelen der betrokken volkeren hebben rekening te houden. In onzen democratischen tijd geldt niet meer de wil der vorsten als de hoogste wet, maar legt ook het volk in ruime mate zijn gewicht in de schaal, zelfs in het despotisch geregeerde Rusland, waar men het alsnog elke deelneming aan de regeeringszaken heeft onthouden.

Een Fransch Toonkunstenaar.

Charles Gounod, een der talentvolste toonkunstenaars, die op Franschen bodem het levenslicht zag, is overleden.

Zijn *Faust*, *Mireille*, *Romeo* en *Tribut de Zamora* behooren tot het beste, wat er in de negentiende eeuw aan het muziekdrama geschreven is.

Doch niet enkel op dramatisch gebied heeft Gounod lauweren verworven, ook als toondichter van werken van godsdienstigen (niet streng kerkelijken) aard behoort hij tot de beste van Frankrijks kunstenaars. Zijne missen zijn nog te weinig bekend: *The Redemption* werd in 1882 voor 't eerst in Engeland uitgevoerd, evenals in 1885 zijn oratorium *Mors et Vita*. Verder maakte hij symphonieën, klavierwerken, en een groot aantal liederen, vol melodie en karakter.

Na onder Halévy, Paer en Lesueur (den leermeester o. a. van Berlioz en Thomas) gestudeerd te hebben, had hij in 1839 op een-en-twingtigjarigen leeftijd den *Prix de Rome* aan het Parijsche conservatoire behaald met de cantate, *Fernand* geheeten. Gedurende zijn verblijf in de eeuwige stad legde Gounod zich hoofdzakkelijk toe op de bestudeering der Italiaansche kerkmuziek, en de vrucht van zijn arbeid was een mis in den Palestrijnschen-stijl, die in 1843 te Weenen werd gezongen, toen hij daar korten tijd vertoefde. Te Parijs teruggekeerd, werd hij belast met de leiding der muziek in de kerk der „Missions étrangères." In den eersten tijd bemerkte men niets van den kunstenaar, totdat in 1851 het Engelsche tijdschrift *The Athenaeum* de aandacht op hem vestigde. Dit was als de zonsopgang zijner glorie.

Gisterenochtend 12 Oct. had de plechtige uitvaart van Gounod plaats. Te 11 uur verliet de stoet de woning der familie Gounod op de Place Malesherbes en richtte zich naar de Madeleinekerk, waar de lijkdienst verricht werd. Door de troepen werd militaire eer bewezen, daar Gounod groot officier van het Legioen van Eer was.

Onder de menigte kransen, die gezonden waren, mogen vooral genoemd worden die van de koningin van Engeland, van de gravin van Parijs, van Adeline Patti en van de Groote Opera; voorts waren er kransen van de meeste Fransche en buitenlandsche schouwburgen.

De lijkbaar werd gevolgd door de familie van den overledene, door een vertegenwoordiger van den president der republiek, door minister Poincarré, de leden van het Instituut, verscheidene deputatiën en eene ontelbare menigte vrienden en vereerders, bekende personen op het gebied van kunst, letteren en wetenschap. Overal langs den weg, dien de stoet volgde, stond eene dichte, eerbiedig zwijgende menigte geschaard.

Gedurende den dienst in de Madeleinekerk werd het orgel bespeeld door Dubois en Saint Saëns.

De heer Poincarré, minister van onderwijs en schoone kunsten, sprekende uit naam der regeering, schetste de artistieke loopbaan van den overledene en de hooge plaats, die hij in de Fransche kunst innam. Voorts werd nog gesproken door Ambroise Thomas, Jules Barbier, Gailhard uit naam der Opera, Saint Saëns uit naam der Fransche muziek, en door enkele andere vereerders.

Na den lijkdienst had de teraardebestelling plaats op het kerkhof van Auteuil.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Bij Gouvernements beschikking is aan den Heer M. H. Daal, 2e. Luitenant der dd. Stedelijke Schutterij, een buitenlandsch verlof verleend voor den tijd van zes maanden.

OPROEPING.

Kamer van Koophandel en Nijverheid.

Curaçao, 27 Oct. 1893.

Verkiezing van drie leden in de plaats van de twee aftredende leden J. H. M. Ellis en H. de Veer en van wijlen het lid J. W. Heldewier Vignon, op Dinsdag, 28 November a. s., in de Raadzaal van het Raadhuis.

De kiezers worden herinnerd, dat de stembriefjes kunnen worden ingeleverd van des ochtends 9 ure tot 12 ure des middags.

Zooeven vernemen wij, dat hedenmorgen door den Eerw. Frater Radulfus (Adrianus Hermus) en den heer P. F. G. Curiel, onderwijzer aan eene Katholieke bijzondere school met goed gevolg een examen werd afgelegd, door eerstgenoemde in de Engelsche, door laatstgenoemde in de Spaansche taal. Wij wenschen beiden van harte geluk met den goeden uitslag.

BUITENLAND.

Rome.—Te Vereurago, in Lombardije, is een standbeeld van Leo XIII onthuld, door den bisschop van Como. Meer dan 30,000 personen woonden de plechtigheid bij, onder welke eene onbeschrijtlijke geestdrift heerschte. De Paus zond telegrafisch kennis van het schenken van den apostolischen zegen. Het fraaie beeld verheft zich midden op de groote markt.

— Uit Milaan bericht men, dat mgr. Nazari de Calabiana, aartsbisschop van Milaan, Italiaansch senator en ridder der Annonciada-orde Maandagnacht is overleden. De overleden prelaat was 85 jaren oud en reeds sinds 1847 met de bisschoppelijke waardigheid bekleed. In 1867 werd hij aartsbisschop van Milaan: de Koning toefde een half uur aan het doodsbed.

Italie.—Het aangekondigd schrijven van den oud-minister-president, Di Rudini, aan zijne kiezers heeft het licht gezien. Daarin bestrijdt hij met nadruk de militaire politiek der regeering, de voorgestelde verhooging der successie-rechten, de invoering van het stelsel van progressie en de betaling der tolrechten in goud. Een gezonde financiële toestand is, volgens Di Rudini, onmogelijk, zoolang men niet den weg inslaat eenerzijds van vermindering van uitgaven en ten andere van vermeerdering van inkomsten. Beperkt moeten worden de militaire uitgaven en die voor de ambtenaren (door vermindering van personeel); anders zal Italië later het verwijt moeten hooren, dat het eene militaire organisatie heeft gehandhaafd, die bij gebrek aan middelen, noodzakelijkerwijs moest verloopen. „Wanneer wij namelijk — zegt de oudminister — den moed missen voor een logische oplossing, zullen we gedwongen kunnen worden tot maatregelen, als vermindering van dienstijd en dergelijke, die de degelijkheid des legers onherstelbare schade zoude berokkenen. Het leger, met één woord, is niet te redden, wanneer niet eerst de begrooting gered wordt. „De bondgenootschappen, die ons den vrede verzekeren," noemt Di Rudini voor Italië „een niet genoeg te waardeeren zegen." Wat het gebeurde te Aigues-Mortes betreft (waar Italiaansche werklieden in de mijnen door Fransche kameraden, die later niet eens het vacant geworden werk hebben willen verrichten, mishandeld en verjaagd zijn), is Di Rudini van oordeel, dat van Frankrijk geen voor Italië bevredigende oplossing is verkregen, wat te wijten is aan het niet voldoende kloekheid optreden der regeering. Ook de oud-minister Branca verklaarde zich, in eene te Vaglio voor zijne kiezers gehouden redevoering, tegen belasting-verhooging en voor vermindering van uitgaven, ook vooral de militaire. Wie den moed bezat, zeide Branca, Europa door daden te toonen, dat men den vrede wenscht door beperking der oorlogstoerustingen, kon er zeker van zijn de sympathie der beschaafde wereld te zullen verwerven en zou een ommekeer teweegbrengen in de geheele Europeesche staatkunde.

Frankrijk.—Grootvorst Alexis van Rusland met gemalin en de hertog en de hertogin van Leuchtenberg zijn Woensdagmiddag 25 Oct. ten 1 ure te Lourdes aangekomen. De bevolking bracht hun eene ovatie aan het station, van waar zij zich naar de basiliek begaven, die zij met belangstelling bezichtigden. Zij legden bij de Grot zooveel godsvrucht aan den dag, dat allen er door gesticht waren. Voor haar vertrek uit Lourdes keerden de princessen nogmaals naar de Grot terug om er te bidden.

— Zestig groote kisten, gevuld met geschenken aan den Russischen admiraal en zijne officieren, zijn uit Parijs naar Duinkerken verzonden om aldaar ingescheept te worden naar Kroonstad en verder naar St. Petersburg te worden verzonden. Doch deze zestig kisten bevatten slechts het kleinste deel der geschenken, die den Russen ten deel gevallen zijn. Honderden andere zijn nog gevolgd. Er zal wel iets geborgen worden aan boord der schepen van het Russische smaldeel, maar dit is betrekkelijk weinig. De gepantserde vaartuigen hebben daarvoor geen ruimte beschikbaar.

Nog bij het vertrek der Russen uit Toulon heeft het huis Bertrand Boulla te Nimes, uit naam van al het aan zijne fabriek verbonden werkpersoneel, aan Avellan een prachtig en volledig kamerameublement, stijl Louis XV, met daarbij behoorende tapijten ten geschenke gezonden.

Het geschenk is vergezeld van een adres der werklieden aan den Admiraal, waarin het verlangen wordt te kennen gegeven, dat de meubelen bestemd worden ter versiering van het vaartuig *Czaar Nicolaas I*, het vlaggeschip van Avellan.

— President Carnot is te Toulon aangekomen, om Avellan een tegenbezoek te brengen en begaf zich dadelijk na zijne aankomst, te midden van een dichte menigte, die hem toejuichte, aan boord van het Fransche admiraalschip de *Formidable*. Hier werd hij begroet door den minister van marine, admiraal Rieunier, die hem de verzekering gaf van de groote toewijding der marine aan de republikeinsche instellingen. Carnot antwoordde daarop, dat het land vertrouwen stelt in de marine.

Vervolgens kwam admiraal Avellan, in gezelschap van vijf commandanten van het Russische eskader, aan boord van de *Formidable* en naderde blootshoofds Carnot, die hem hartelijk de hand drukte. Na een onderhoud van enkele minuten verlieten de Russische officieren de *Formidable* weer. In een sloep hield Carnot daarna de revue over het Russisch eskader.

Toen dit afgeloopen was, begaf Carnot zich aan boord van het Russische admiraalschip *Czaar Nicolaas I*, waar hij met groot ceremonieël door Avellan ontvangen werd, terwijl de muziek de *Marseillaise* deed hooren. Na het admiraalschip bezichtigd te hebben, bracht Carnot een bezoek aan de *Nachkinoff*. Hier trok het zeer de aandacht, dat de Russische gezant, baron Von Mohrenheim, en de uit St. Petersburg overgekomen Fransche gezant, graaf de Montebello, zich geruimen tijd met den president der republiek onderhielden.

Vervolgens bracht Carnot een bezoek aan het arsenaal.

Aan het diner in de *Prefecture Maritime* hield Carnot een toost op den keizer en de keizerin van Rusland; daarna dronk hij op de vriendschap der beide groote volken en door haar op den wereldvrede.

Admiraal Avellan antwoordde op dezen toost in dankbare en hartelijke bewoordingen.

— Daarna begaf zich de President naar de zeehaven *La Seyne*, om de inzegening en het van stapel loopen der *Jaureguiberry* bij te wonen. Carnot verscheen aan boord, vergezeld van admiraal Avellan, baron van Mohrenheim, russisch gezant en tal van andere hooge personaadjen.

Aan de voorsteven van het oorlogsschip was eene kapel opgericht, waarin Monseigneur Mignot bisschop van Tréjus, die de inzegening zou verrichten, zich bevond, omringd van de geestelijkheid van zijn bisdom.

Na de plechtigheid richtte Mgr. Mignot in bisschopsgewaad met mijter en staf, het woord tot den President, die met opmerkelijke aandacht toeluisterde.

Duitschland.— Men heeft dezer dagen veel gesproken over eene verzoening tusschen Bismarck en den Keizer; een hoog ambtenaar van het hof heeft over de oorzaak der ongenade van den ex-kanselier zeer belangwekkende onthullingen gedaan. De tweespalt tusschen Bismarck en den tegenwoordigen Keizer dagteekent van 1878. Na den aanslag van Nobelling, was Willem I, gekwetst door het schot van den aanvaller, erg ontstemd en zeer ter neer geslagen. Hij dacht er ernstig aan de kroon af te staan. Von Bismarck verzette zich daar tegen uit al zijne krachten. In den kabinetsraad gelukte het den kanselier, al de ministers over te halen hunnen invloed in 't werk te stellen, opdat de Keizer de regeering zou behouden. Ongelukkiglijk had Bismarck in zijnen ijver om den ministers te overtuigen, zich de woorden laten ontsnappen: "Gij moogt den Keizer niet toestaan af te treden; ik heb den oude noodig, hij moet mij nog tot iets dienen." Die woorden werden overgebracht aan de familie van den kroonprins, waar zij veel besproken werden. De jonge prins Wilhelm, alsdan 19 jaar oud, die zijnen grootvader hoog vereerde, riep woedend uit: „Die woorden zal ik Bismarck nooit vergeven!" Wilhelm II heeft 12 jaar nadien zijn woord gehouden. Toen hij den troon beklom, was zijn besluit reeds genomen. Toen in 1890 de crisis uitbrak zegde Wilhelm II: "Ha! gij hebt van mijnen grootvader gezegd dat gij den oude nog noodig hadt! Welnu ik zeg u, dat ik mij door den oude niet over 't hoofd zal laten zien!"

—Gisterenmiddag, 24 Oct., ten half een is aartshertog Albrecht, veldmaarschalk van het Oostenrijksche leger, te Berlijn aangekomen en door den Keizer en de prinsen Henrich en Leopold aan het station verwelkomd. Kort daarop reisde hij verder naar Postdam. Op reis van het Anhalter station naar het Postdammer station werden de Keizer en de aartshertog met geestdrift toegejuicht.

— Ter gelegenheid van zijn militair jubilé heeft koning Albrecht van Saxen eene groote kwijtschelding van straffen geschonken, waarvan echter uitgesloten zijn de officieren en onderofficieren, die wegens soldatenmishandeling veroordeeld werden.

— Pastoor Kneipp, de beroemde homœopaath, die reeds onlangs den doctorstitel *honoris causa* verkreeg, is thans door Z. H. den Paus benoemd tot geheim Kamerheer.

— Bij München is een hotel, dat door een prins en een hertog gehouden wordt. Duizend jaar geleden ontdekten Benedictijner monniken daar in het gebergte een zwavelbron en vestigden er een ziekenhuis, dat in het bezit der orde bleef, tot voor

90 jaren koning Maximiliaan het kocht en het maakte tot een gesticht voor onvermogende zieken. Na den dood van den koning had zijn kleinzoon, hertog Theodoor van Beieren, bijna het gesticht moeten opheffen wegens gebrek aan de noodige middelen; maar hij vond er iets op. Te zamen met zijn broeder, prins Lodewijk, richtte hij er een hotel in. Dat hotel, waarheen de hertog van zijn landgoederen groenten, vruchten, melk en vleesch zendt, wordt in de zomermaanden druk bezocht door vorsten en andere voorname personen, maar niet langer dan tot 31 Augustus. Na dien datum worden er na elkander verschillende groepen onvermogende zieken (kunstenaars, schrijvers, slecht bezoldigde geestelijken, klerken, militairen, enz.) verpleegd, voor het geld, dat de rijke gasten den vorstelijken hotelhouders in den zomer lieten verdienen.

Spanje.—De heer burgemeester van Alba, don José Galindo, schijnt een zonderling ambtenaar geweest te zijn. Als burger „vader" van het stadje, waaraan de in Nederland befaamde Spaansche veldheer zijn titel ontleende, toen 't het middelpunt van het hertogdom Alva was, heeft hij niet minder dan 217 malen valschheid in geschrifte gepleegd. De Spaansche rechtspleging heeft daarvoor eene zonderlinge straf: de rechtbank van Valencia veroordeelde hem tot veertien jaar gevangenisstraf voor elk misdrijf, zoodat de ontrouwe burgemeester 3038 jaar brommen kreeg. Zulk een vonnis zou zelfs geen Methusalem kunnen „uitzitten."

Zwitserland. In het ontwerp eener nieuwe strafwet heeft de wetgever de doodstraf laten vervallen. Dit is echter tegen den wil van het Zwitsersche volk. In verschillende kantons, o. a. van Schaffhausen, Zurich, Lucern, Freyburg, eischt men, met het oog op de talrijke misdaden in den laatsten tijd bedreven, met een ontzagwekkende meerderheid de handhaving der doodstraf in het nieuwe wetsontwerp. Het is dan ook aan geen twijfel onderhevig, of de misplaatste philantropische poging des wetgevers zal afstuiten op het gezonde oordeel van het Zwitsersche volk.

— De Katholieke staatsuniversiteit te Freyburg neemt jaar op jaar in bloei toe. Voor het winter semester 1893—1894 hebben zich ruim 200 sudenten laten inschrijven. Aan de theologische faculteit, waar de lessen gegeven worden volgens de leer van den H. Thomas van Aquine, zijn de leerstoelen bezet door twee seculiere priesters en 10 Dominicanen onder welke een Nederlander, de Zeer Eerwaarde Pater M. Bartijn, professor der Wijsbegeerte.

Afrika. — De botsing tusschen de Spaansche nederzettingen in Marokko en de Arabische stammen worden ernstig. De Spaansche oorlogskruiser *Conde Venadito* heeft eenige kanonschoten gelost op de loopgraven der Mooren. De vijand nam daarop de vlucht. Er zijn 16 kanonnen ontscheept. Generaal Margallo heeft den Mooren kennis gegeven, dat hij hun twee dagen toestond, alvorens tot het bombardeeren van hunne verdedigingswerken over te gaan. De vijandelijkheden zullen waarschijnlijk heden beginnen.

— Lobengula is het echte type van een woesten, onbeschaafden Zoeloe. Hij is omstreeks 60 jaar oud en walgelijk dik. Hij rookt veel, eet veel vleesch en drinkt groote hoeveelheden bier.

Vroeger heeft hij een paar Europeesche kleedingstukken aan het lijf gedragen, maar dat was hem op den duur te lastig. Zijn statiekostuum bestaat nu weer evenals vroeger uit een paar apenvellen om zijne lenden, een grooten vilten hoed en een zwaard. Zijn troon is een leege beschuitkist.

Een jaar of vijf geleden zond Lobengula twee zijner hoofdmannen naar Engeland, om eens te gaan zien, of „de groote blanke koningin," waarover de Engelschen altijd zoo bluften, nu werkelijk zoo machtig was, hij geloofde er niet veel meer van, sinds hare troepen van de Transvaalsche Boeren slaag hadden gekregen.

De koning kon zijne ooren niet gelooven, toen de verbaasde gezanten terugkwamen. Zij vertelden hem van een groote drijvende kraal, waarmede zij o zoo'n groot water waren overgevaren, dat soms gromde en schuimde, evenals de rivieren van Matabele-land in de regentijd, tot de witte mannen ervan dansten. —Dat kon Lobengula maar half gelooven. Hoe kan zoo'n ijzeren kraal, zeide hij, nu op het water liggen, als er niet een stok in den bodem onder steekt?

Londen moest de stad zijn, waar alle blanken vandaan kwamen, want daar zag men niets dan menschen, precies een nest van groote witte mieren, en zóó vol, dat de vuurkarren (spoortreinen) onder den grond door moesten kruipen, want boven konden zij niet door de menschen heen, vertelden de gezanten.

Dan hadden zij nog een huis vol koningen en koninginnen gezien, die door de groote witte koningin overwonnen waren (ze bedoelden het bekende wassenbeeldenmuseum en kwamen op die gedachte, daar ze er ook Cetewayo gezien hadden). De wassen figuren van knapen en meisjes in de uitstallingen der kleedermagazijnen hielden zij voor doode kinderen, welke vóór hunne begrafenis tentoongesteld werden.

Zij waren ook ook op Windsor geweest, en de groote witte koningin was zeer machtig en zéér rijk.— Lobengula heeft niettemin den strijd tegen de Engelschen aangebonden. Het zal hem nu niet verwonderen, dat hij de nederlaag lijdt.

— De Transvaalsche bevolking is in twee partijen verdeeld: eene nationale, die hare oud-Hollandsche taal en zeden wil hooghouden tegen het voortdringend Engelsche element, en eene die met de stoutmoedige en koloniale Britten hoog wegloopt en hun boven de Hollanders de voorkeur geeft. De eerste staat onder leiding van president Kruger, die de vestiging der Hollanders zooveel mogelijk bevordert, de andere onder die van generaal Joubert.

Hoe de Engelschgezinde partij over ons denkt, blijkt uit het volgende, door een harer bladen geschreven naar aanleiding van de geheerscht hebbende paardenziekte:

„Ach waarom bezoek di liwe God ons toch zoo bange swaar: waerom stuur Hij ni lievers een ziekte onder die Hollanders ni, dat ons van *die* pest verlos wor." En op een andere plaats las men: „Ach liewe God ons weet: jij heb menschen geschapen en ossen en paarden en schapen, maar vanwaar zijn toch die verdoemde Hollandsche platpooten gekomen?"

De Hollandsche partij heeft nauwelijks de overhand op de Engelsche. Bij de laatste presidentsverkiezing heeft Kruger slechts met enkele honderden stemmen de overwinning op Joubert behaald: en 't ziet er voor het vervolg slechter uit, nu de emigranten — en er zijn veel meer Engelsche dan Hollandsche — ook het stemrecht gekregen hebben.

De reden, dat zoovele Boeren, hoewel zelf van Hollandsche afkomst, een hekel aan ons hebben, is, dat de meeste Nederlanders, die zich in de Transvaal vestigen, ongeloovig en goddeloos zijn, wat het streng godsdienstig volk een doorn in het oog is. De Anglikaansche Engelschen zijn onder dit opzicht veel beter dan de liberale Hollanders. De laatsten worden door de steil-Calvinistische Boeren als verworpelingen beschouwd, en kleine kinderen schreeuwen onze landgenooten er me op straat na: „Verdoemde Hollander!"

Rusland.—Een officieele bladen schrijft:

„De grootvorst-troonopvolger bezocht de hoven te Berlijn, te Weenen en te Londen, wat bij de tegenwoordige politieke stemming dezer hoven, welke beheerscht wordt door het drievoudig verbond, voor hem eene tamelijk zware taak was. Desniettemin vervulde de troonopvolger die met grooten tact, en na zijn bezoek aan keizer Franz Josef volgde zelfs eene toenadering tusschen het Weener en het St. Petersburgsche hof. Eene bevestiging dezer toenadering zou zeer gewichtig zijn voor Rusland, voor de Oostersche christenen en voor de Slaven.

Voor Europa, maar in het bijzonder voor Frankrijk zouden hechte vriendschapsbanden tusschen de Habsburgsche dynastie en de keizerlijk Russische familie in de hoogste mate wenschelijk en heuglijk wezen. Hoe dit ook zij en wat in deze richting de toekomst ook moge brengen, de troonopvolger was de uitvoerder der politieke bedoelingen zijns vaders en droeg daardoor tot de handhaving des vredes bij, welks hoogste behoeder en beschermer de Czaar is. Slechts in één land van Europa was de troonopvolger niet, en dit land was Frankrijk. Na Kroonstad en Toulon zouden de Franschen evenwel geen reden meer kunnen hebben daarover geraakt te zijn. De ontvangst van den grootvorst in Frankrijk zou al te stormachtig geweest zijn, en deze geestdrift zou wat al te schel over den Rijn en over het Kanaal weerklonken hebben.

New-York.— Een eigenaardig geval uit een balzaal zal eestdaags te New-York voor het gerecht behandeld worden. Een jonge dame had het ongeluk onder het dansen te vallen en het been te breken. Zij heeft nu een aanklacht tegen haar danser ingediend en om schadevergoeding gevraagd. Zij beschuldigt dien heer, dat hij door zijn ongeschiktheid de oorzaak van het geval geweest is. Valt het oordeel ten gunste van de jonge dame uit, dan zullen de heeren in de balzalen wel spoedig door afwezigheid schitteren.

VERSCHEIDENHEDEN.

Een muzikale stotteraar spreekt:

„Do do doorgaans heb ik geen re re reden tot klagen van mi mi militairen; maar 't is wel fa fa fataal dat enkele sol sol soldaten nu en dan vrij la la laat in den avond in een si si situatie verkeeren, waarvoor ik bang ben als voor den do do dood."

De macht der meerderheid. Een dokter vroeg in een krankzinnigengesticht aan iemand, hoe hij in dat huis gekomen was?

— Door een verschil van meening.

— Maar dat is onmogelijk, zei de dokter.

— En toch is het zoo; ik hield vol dat alle menschen gek waren en de menschen zeiden dat ik gek was, en zooals overal kreeg de meerderheid gelijk en sloot mij — de minderheid — op.

Een beroemd schrijver, betoogde eens dat een geleerde eigenlijk niet moest trouwen. Hij voegde er bij: Ik moet evenwel eene uitzondering maken ten gunste van de geneeskundigen, want het is niet meer dan billijk dat zij aan de maatschappij zooveel kinderen mogelijk geven, als schadevergoeding voor de slachtoffers hunner geleerdheid.

Toen Philips IV het koninkrijk Portugal en nog eenige gewesten, verloren had, liet hij zich den bijnaam *den Groote* geven. Naar aanleiding hiervan zei iemand: Onze Meester is als de gaten: hoemeer grond er uit genomen wordt, des te grooter worden zij.

Menschenkennis: Breng mij in kennis met dien man, zei iemand, toen hij niets dan kwaad van hem hoorde spreken: daar men zoo algemeen vertoornd op hem is, zal hij zeker veel verdiensten bezitten.

Een voorzichtig Diplomaat.— Koning Hendrik VIII van Engeland had een geschil van vrij ernstigen aard met koning Frans I van Frankrijk. Hij wilde echter alle pogingen in het werk stellen om de zaak in der minne te schikken en ontbood daarom een zijner diplomaten, wien hij daartoe de opdracht gaf.

Deze, die bijzonder voorzichtig was uitgevallen, veroorloofde zich de opmerking, dat hij het een vrij treurig vooruitzicht vond, een dergelijke zaak te moeten gaan bespreken met een Vorst als Frans I, die bekend stond om zijn verregaande drift, die dikwijls tot dolle handelingen leidde. De diplomaat verzocht den Vorst, als het kon, hem dan van deze zending te willen verschoonen.

"Vrees niets, zei Hendrik, als hij u één haar zou durven krenken, dan laat ik onmiddellijk tien franschen het hoofd afhouwen." Het is flink gezegd van uwe Majesteit, was het antwoord, maar van die tien hoofden zal er geen enkel op mijn romp passen."

"Een docter kwam bij een zieken en voelde hem de pols.

De zieke antwoordde: Aan uw verheugd gezicht meen ik te zien, dat u me genezen zal!

— Dat niet. Maar als u nog een paar dagen zoo voortgaat krijgen wij een prachtige operatie te doen.

De hertog van Wellington ontving eens het schriftelijk verzoek om den weldadigheidsbazar, dien een dokter wilde oprichten, door eene bijdrage te steunen. Als verklaard vijand van al die philanthropische ondernemingen antwoordde de hertog in een tamelijk grof schrijven, waarin hij over dergelijke bazaars, en al wat daarmee samen hing, een vernietigend oordeel uitsprak.

De sluwe dokter opende desniettemin zijn bazaar, verkocht daarin den brief van den hertog voor twintig pond sterling, en dankte Zijne Doorluchtigheid schriftelijk voor diens "Bijdrage ten bate der armen."

Professor Göttling in Jena bezat een zeer treffenden humor. Eens bezocht hij met een aantal jongere docenten en eenige studenten het archaeologisch museum.

Zij stonden juist voor een antieke statue, en de jonge dr. G. kon zich niet weerhouden, aan zijn dweepzieke vereering voor oudheden uitdrukking te geven door de woorden:

"O, als ik een echt antiek stuk zie, dan komen mij de tranen in de oogen!"

"Dat is voortreffelijk," liet de oude Göttling opgewekt hooren; "wanneer wij eene antieke statue voor ons hebben en niet weten of zij echt is, zoo plaatsen we hem er voor en als hij weent, dan is zij zeker echt!"

— Ik denk dat ik de volgende week eens met verlof ga, zeide de secretarispenningmeester van een of andere vereeniging tot den president.

— Maar je bent pas van een week verlof terug, luidde het antwoord.

— Juist opgemerkt; maar dat verlof heb ik gehad als secretaris. Ook de penningmeester kan niet altijd in touw blijven.

In A. zijn aan een der schouwburgen een paar acteurs geëngageerd, die in hooge mate naijverig zijn op elkanders succes.

Op zekeren avond na afloop eener voorstelling komt de een verbazend ontsteld de Garderobe binnenloopen, "Daar begrijp ik niets van," roept hij tot zijn collega, "ik had van avond toch vier kransen besteld, die mij toegeworpen zouden worden en ik heb er maar drie gekregen."

— Vreemd, ja, het is zonderling, ik had er maar vier besteld, en ik heb er vijf gekregen."

— Misschien is de mijne daar wel onder, zegt de ander. "Ja waarlijk, die met die groote bladeren. Daar is hij al. Die linten heeft mijn vrouw van middag pas van haar hoed genomen. Geef mij ten minste de linten terug; anders kan mijn vrouw morgen niet uitgaan."

Sedert eenigen tijd is bij de brandweer te Amsterdam een zeer practisch werktuigje in gebruik genomen. Het is een klein electrisch gloeilampje, dat in het knoopsgat van de jas kan worden gedragen en dat gevoed word door een droge, draagbare batterij.

Het toestelletje is zeer doelmatig en moet hoofdzakelijk dienen om onderzoekingen te doen. Daar, waar men niet met licht kan werken, bijv. wanneer ergens een gasontploffing heeft plaats gehad, kan men, zonder eenig gevaar, met dit electrisch lampje de gasleiding onderzoeken. Telkens wanneer de brandweer uitrukt, wordt het toestelletje meegenomen.

Een te Odessa verschijnend blad bevatte onlangs het volgende bericht: „Den persoon, die gisteren op ons bureau inbrak en een paar aangeteekende brieven mede nam, die de som van 30 roebels 40 kopeken bevatten — den prijs van 4 abonnementen — wordt verzocht de brieven zonder geld weder aan den uitgever te doen toekomen, opdat hij de namen kenne der 4 abon-

20tal jaren de belangen van beide volken verbindt, alle aandacht verdient en dit te meer daar het onmiddellijk is voorafgegaan door de demonstratiën van de mogendheden der triple-alliantie, welke Elzas-Lotharingen en Hongarije hebben te zien gegeven. De vriendschap tusschen Frankrijk en Rusland wortelt thans in het hart der beide betrokken volkeren. Admiraal Gervais heeft het bij zijn verschijnen te Kroonstad Petersburg en Moskou mogen ondervinden, admiraal Avellan heeft bij zijne komst te Toulon, Lyon en Parijs niet minder duidelijke bewijzen ontvangen. En nu moge het waar zijn, dat de autocratische] Czaar bij de vurige omhelzing der democratische Marianne zich nog eenigszins huiverig en afkeerig betoont, ook hij zal met dit wederzijdsch gevoelen der betrokken volkeren hebben rekening te houden. In onzen democratischen tijd geldt niet meer de wil der vorsten als de hoogste wet, maar legt ook het volk in ruime mate zijn gewicht in de schaal, zelfs in het despotisch geregeerde Rusland, waar men het alsnog elke deelneming aan de regeeringszaken heeft onthouden.

Een Fransch Toonkunstenaar.

Charles Gounod, een der talentvolste toonkunstenaars, die op Franschen boden het levenslicht zag, is overleden.

Zijn *Faust*, *Mireille*, *Romeo* en *Tribut de Zamora* behooren tot het beste, wat er in de negentiende eeuw aan het muziekdrama geschonken is.

Doch niet enkel op dramatisch gebied heeft Gounod lauweren verworven, ook als toondichter van werken van godsdienstigen (niet streng kerkelijken) aard behoort hij tot de beste van Frankrijks kunstenaars. Zijne missen zijn nog te weinig bekend: *The Redemption* werd in 1882 voor 't eerst in Engeland uitgevoerd, evenals in 1885 zijn oratorium *Mors et Vita*. Verder maakte hij symphonieën, klavierwerken, en een groot aantal liederen, vol melodie en karakter.

Na onder Halévy, Paer en Lesueur (den leermeester o. a. van Berlioz en Thomas) gestudeerd te hebben, had hij in 1839 op een-en-twintigjarigen leeftijd den *Prix de Rome* aan het Parijsche conservatoire behaald met de cantate, *Fernand* geheeten. Gedurende zijn verblijf in de eeuwige stad legde Gounod zich hoofdzakkelijk toe op de bestudeering der Italiaansche kerkmuziek, en de vrucht van zijn arbeid was een mis in den Palestrijnschen-stijl, die in 1843 te Weenen werd gezongen, toen hij daar korten tijd vertoefde. Te Parijs teruggekeerd, werd hij belast met de leiding der muziek in de kerk der „Missions étrangères." In den eersten tijd bemerkte men niets van den kunstenaar, totdat in 1851 het Engelsche tijdschrift *The Athenaeum* de aandacht op hem vestigde. Dit was als de zonsopgang zijner glorie.

Gisterenochtend 12 Oct. had de plechtige uitvaart van Gounod plaats. Te 11 uur verliet de stoet de woning der familie Gounod op de Place Malesherbes en richtte zich naar de Madeleinekerk, waar de lijkdienst verricht werd. Door de troepen werd militaire eer bewezen, daar Gounod groot officier van het Legioen van Eer was.

Onder de menigte kransen, die gezonden waren, mogen vooral genoemd worden die van de koningin van Engeland, van de gravin van Parijs, van Adeline Patti en van de Groote Opera; voorts waren er kransen van de meeste Fransche en buitenlandsche schouwburgen.

De lijkbaar werd gevolgd door de familie van den overledene, door een vertegenwoordiger van den president der republiek, door minister Poincarré, de leden van het Instituut, verscheidene deputatiën en eene ontelbare menigte vrienden en vereerders, bekende personen op het gebied van kunst, letteren en wetenschap. Overal langs den weg, dien de stoet volgde, stond eene dichte, eerbiedig zwijgende menigte geschaard.

Gedurende den dienst in de Madeleinekerk werd het orgel bespeeld door Dubois en Saint Saëns.

De heer Poincarré, minister van onderwijs en schoone kunsten, sprekende uit naam der regeering, schetste de artistieke loopbaan van den overledene en de hooge plaats, die hij in de Fransche kunst innam. Voorts werd nog gesproken door Ambroise Thomas, Jules Barbier, Gailhard uit naam der Opera, Saint Saëns uit naam der Fransche muziek, en door enkele andere vereerders.

Na den lijkdienst had de teraardebestelling plaats op het kerkhof van Auteuil.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Bij Gouvernements beschikking is aan den Heer M. H. Daal, 2e. Luitenant der dd. Stedelijke Schutterij, een buitenlandsch verlof verleend voor den tijd van zes maanden.

OPROEPING.

Kamer van Koophandel en Nijverheid.

Curaçao, 27 Oct. 1893.

Verkiezing van drie leden in de plaats van de twee aftredende leden J. H. M. Ellis en H. de Veer en van wijlen het lid J. W. Heldewier Vignon, op Dinsdag, 28 November a. s., in de Raadzaal van het Raadhuis.

De kiezers worden herinnerd, dat de stembriefjes kunnen worden ingeleverd van des ochtends 9 ure tot 12 ure des middags.

Zooeven vernemen wij, dat hedenmorgen door den Eerw. Frater Radulfus (Adrianus Hermus) en den heer P. F. G. Curiel, onderwijzer aan eene Katholieke bijzondere school met goed gevolg een examen werd afgelegd, door eerstgenoemde in de Engelsche, door laatstgenoemde in de Spaansche taal. Wij wenschen beiden van harte geluk met den goeden uitslag.

BUITENLAND.

Rome.—Te Vercurago, in Lombardijë, is een standbeeld van Leo XIII onthuld, door den bisschop van Como. Meer dan 30,000 personen woonden de plechtigheid bij, onder welke eene onbeschrijflijke geestdrift heerschte. De Paus zond telegrafisch kennis van het schenken van den apostolischen zegen. Het fraaie beeld verheft zich midden op de groote markt.

— Uit Milaan bericht men, dat mgr. Nazari de Calabiana, aartsbisschop van Milaan, Italiaansch senator en ridder der Annonciada-orde Maandagnacht is overleden. De overleden prelaat was 85 jaren oud en reeds sinds 1847 met de bisschoppelijke waardigheid bekleed. In 1867 werd hij aartsbisschop van Milaan; de Koning toefde een half uur aan het doodsbed.

Italie.—Het aangekondigd schrijven van den oud-minister-president, Di Rudini, aan zijne kiezers heeft het licht gezien. Daarin bestrijdt hij met nadruk de militaire politiek der regeering, de voorgestelde verhooging der successie-rechten, de invoering van het stelsel van progressie en de betaling der tolrechten in goud. Een gezonde financiëele toestand is, volgens Di Rudini, onmogelijk, zoolang men niet den weg inslaat eenerzijds van vermindering van uitgaven en ten andere van vermeerdering van inkomsten. Beperkt moeten worden de militaire uitgaven en die voor de ambtenaren (door vermindering van personeel); anders zal Italië later het verwijt moeten hooren, dat het eene militaire organisatie heeft gehandhaafd, die bij gebrek aan middelen, noodzakelijkerwijs moest verloopen. Wanneer wij namelijk — zegt de oudminister — den moed missen voor een logische oplossing, zullen we gedwongen kunnen worden tot maatregelen, als vermindering van dienstijd en dergelijke, die aan de degelijkheid des legers onherstelbare schade zoude berokkenen. Het leger, met één woord, is niet te redden, wanneer niet eerst de begrooting gered wordt. „De bondgenootschappen, die ons den vrede verzekeren," noemt Di Rudini voor Italië „een niet genoeg te waardeeren zegen." Wat het gebeurde te Aigues-Mortes betreft (waar Italiaansche werklieden in de mijnen door Fransche kameraden, die later niet eens het vacant geworden werk hebben willen verrichten, mishandeld en verjaagd zijn), is Di Rudini van oordeel, dat van Frankrijk geen voor Italië bevredigende oplossing is verkregen, wat te wijten is aan het niet met voldoende kloekheid optreden der regeering. Ook de oud-minister Branca verklaarde zich, in eene te Vaglio voor zijne kiezers gehouden redevoering, tegen belasting-verhooging en voor vermindering van uitgaven, ook vooral de militaire. Wie den moed bezat, zeide Branca, Europa door daden te toonen, dat men den vrede wenscht door beperking der oorlogstoerustingen, kon er zeker van zijn de sympathie der beschaafde wereld te zullen verwerven en zou een ommekeer teweegbrengen in de geheele Europeesche staatkunde.

Frankrijk.—Grootvorst Alexis van Rusland met gemalin en de hertog en de hertogin van Leuchtenberg zijn Woensdagmiddag 25 Oct. ten 1 ure te Lourdes aangekomen. De bevolking bracht hun eene ovatie aan het station, van waar zij zich naar de basiliek begaven, die zij met belangstelling bezichtigden. Zij legden bij de Grot zooveel godsvrucht aan den dag, dat allen er door gesticht waren. Voor haar vertrek uit Lourdes keerden de princessen nogmaals naar de Grot terug om er te bidden.

— Zestig groote kisten, gevuld met geschenken aan den Russischen admiraal en zijne officieren, zijn uit Parijs naar Duinkerken verzonden om aldaar ingescheept te worden naar Kroonstad en verder naar St. Petersburg te worden verzonden. Doch deze zestig kisten bevatten slechts het kleinste deel der geschenken, die den Russen ten deel gevallen zijn. Honderden andere zijn nog gevolgd. Er zal wel iets geborgen worden aan boord der schepen van het Russische smaldeel, maar dit is betrekkelijk weinig. De gepantserde vaartuigen hebben daarvoor geen ruimte beschikbaar.

Nog bij het vertrek der Russen uit Toulon heeft het huis Bertrand Boulla te Nimes, uit naam van al het aan zijne fabriek verbonden werkpersoneel, aan Avellan een prachtig en volledig kameraameublement, stijl Louis XV, met daarbij behoorende tapijten ten geschenke gezonden.

Het geschenk is vergezeld van een adres der werklieden aan den Admiraal, waarin het verlangen wordt te kennen gegeven, dat de meubelen bestemd worden ter versiering van het vaartuig *Czaar Nicolaas I*, het vlaggeschip van Avellan.

— President Carnot is te Toulon aangekomen, om Avellan een tegenbezoek te brengen en begaf zich dadelijk na zijne aankomst, te midden van een dichte menigte, die hem toejuichte, aan boord van het Fransche admiraalschip de *Formidable*. Hier werd hij begroet door den minister van marine, admiraal Rieunier, die hem de verzekering gaf van de groote toewijding der marine aan de republikeinsche instellingen. Carnot antwoordde daarop, dat het land vertrouwen stelt in de marine.

Vervolgens kwam admiraal Avellan, in gezelschap van vijf commandanten van het Russische eskader, aan boord van de *Formidable* en naderde blootshoofds Carnot, die hem hartelijk de hand drukte. Na een onderhoud van enkele minuten verlieten de Russische officieren de *Formidable* weer. In een sloep hield Carnot daarna de revue over het Russisch eskader.

Toen dit afgeloopen was, begaf Carnot zich aan boord van het Russische admiraalschip *Czaar Nicolaas I*, waar hij met groot ceremoniëel door Avellan ontvangen werd, terwijl de muziek de *Marseillaise* deed hooren. Na het admiraalschip bezichtigd te hebben, bracht Carnot een bezoek aan de *Nachkinoff*. Hier trok het zeer de aandacht, dat de Russische gezant, baron Von Mohrenheim, en de uit St. Petersburg overgekomen Fransche gezant, graaf de Montebello, zich geruimen tijd met den president der republiek onderhielden.

Vervolgens bracht Carnot een bezoek aan het arsenaal.

Aan het diner in de *Prefecture Maritime* hield Carnot een toost op den keizer en de keizerin van Rusland; daarna dronk hij op de vriendschap der beide groote volken en door haar op den wereldvrede.

Admiraal Avellan antwoordde op dezen toost in dankbare en hartelijke bewoordingen.

— Daarna begaf zich de President naar de zeehaven *La Seyne*, om de inzegening en het van stapel loopen der *Jaureguiberry* bij te wonen. Carnot verscheen aan boord, vergezeld van admiraal Avellan, baron van Mohrenheim, russisch gezant en tal van andere hooge personaadjen.

Aan de voorsteven van het oorlogsschip was eene kapel opgericht, waarin Monseigneur Mignot bisschop van Tréjus, die de inzegening zou verrichten, zich bevond, omringd van de geestelijkheid van zijn bisdom.

Na de plechtigheid richtte Mgr. Mignot in bisschopsgewaad met mijter en staf, het woord tot den President, die met opmerkelijke aandacht toeluisterde.

Duitschland.— Men heeft dezer dagen veel gesproken over eene verzoening tusschen Bismarck en den Keizer; een hoog ambtenaar van het hof heeft over de oorzaak der ongenade van den ex-kanselier zeer belangwekkende onthullingen gedaan. De tweespalt tusschen Bismarck en den tegenwoordigen Keizer dagteekent van 1878. Na den aanslag van Nobelling, was Willem I. gekwetst door het schot van den aanvaller, erg ontstemd en zeer ter neer geslagen. Hij dacht er ernstig aan de kroon af te staan. Von Bismarck verzette zich daar tegen uit al zijne krachten. In den kabinetsraad gelukte het den kanselier, al de ministers over te halen hunnen invloed in 't werk te stellen, opdat de Keizer de regeering zou behouden. Ongelukkiglijk had Bismarck in zijnen ijver om den ministers te overtuigen, zich de woorden laten ontsnappen: "Gij moogt den Keizer niet toestaan af te treden; ik heb den oude noodig, hij moet mij nog tot iets dienen." Die woorden werden overgebracht aan de familie van den kroonprins, waar zij veel besproken werden. De jonge prins Wilhelm, alsdan 19 jaar oud, die zijnen grootvader hoog vereerde, riep woedend uit: „Die woorden zal ik Bismarck nooit vergeven!" Wilhelm II heeft 12 jaar nadien zijn woord gehouden. Toen hij den troon beklom, was zijn besluit reeds genomen. Toen in 1890 de crisis uitbrak zegde Wilhelm II: "Ha! gij hebt van mijnen grootvader gezegd dat gij den oude nog noodig hadt! Welnu ik zeg u, dat ik mij door den oude niet over 't hoofd zal laten zien!"

—Gisterenmiddag, 24 Oct., ten half een is aartshertog Albrecht, veldmaarschalk van het Oostenrijksche leger, te Berlijn aangekomen en door den Keizer en de prinsen Henrich en Leopold aan het station verwelkomd. Kort daarop reisde hij verder naar Postdam. Op reis van het Anhalter station naar het Postdammer station werden de Keizer en de aartshertog met geestdrift toegejuicht.

— Ter gelegenheid van zijn militair jubilé heeft koning Albrecht van Saxen eene groote kwijtschelding van straffen geschonken, waarvan echter uitgesloten zijn de officieren en onderofficieren, die wegens soldatenmishandeling veroordeeld werden.

— Pastoor Kneipp, de beroemde homœopaath, die reeds onlangs den doctorstitel *honoris causa* verkreeg, is thans door Z. H. den Paus benoemd tot geheim Kamerheer.

— Bij München is een hotel, dat door een prins en een hertog gehouden wordt. Duizend jaar geleden ontdekten Benedictijner monniken daar in het gebergte een zwavelbron en vestigden er een ziekenhuis, dat in het bezit der orde bleef, tot voor

90 jaren koning Maximiliaan het kocht en het maakte tot een gesticht voor onvermogende zieken. Na den dood van den koning had zijn kleinzoon, hertog Theodoor van Beieren, bijna het gesticht moeten opheffen wegens gebrek aan de noodige middelen; maar hij vond er iets op. Te zamen met zijn broeder, prins Lodewijk, richtte hij er een hotel in. Dat hotel, waarheen de hertog van zijn landgoederen groenten, vruchten, melk en vleesch zendt, wordt in de zomermaanden druk bezocht door vorsten en andere voorname personen, maar niet langer dan tot 31 Augustus. Na dien datum worden er na elkander verschillende groepen onvermogende zieken (kunstenaars, schrijvers, slecht bezoldigde geestelijken, klerken, militairen, enz.) verpleegd, voor het geld, dat de rijke gasten den vorstelijken hotelhouders in den zomer lieten verdienen.

Spanje.—De heer burgemeester van Alba, don José Galindo, schijnt een zonderling ambtenaar geweest te zijn. Als burger „vader" van het stadje, waaraan de in Nederland befaamde Spaansche veldheer zijn titel ontleende, toen 't het middelpunt van het hertogdom Alva was, heeft hij niet minder dan 217 malen valschheid in geschrifte gepleegd. De Spaansche rechtspleging heeft daarvoor eene zonderlinge straf: de rechtbank van Valencia veroordeelde hem tot veertien jaar gevangenisstraf voor elk misdrijf, zoodat de ontrouwe burgemeester 3038 jaar brommen kreeg. Zulk een vonnis zou zelfs geen Methusalem kunnen „uitzitten."

Zwitserland. In het ontwerp eener nieuwe strafwet heeft de wetgever de doodstraf laten vervallen. Dit is echter tegen den wil van het Zwitsersche volk. In verschillende kantons, o. a. van Schaffhausen, Zurich, Lucern, Freyburg, eischt men, met het oog op de talrijke misdaden in den laatsten tijd bedreven, met een ontzagwekkende meerderheid de handhaving der doodstraf in het nieuwe wetsontwerp. Het is dan ook aan geen twijfel onderhevig, of de misplaatste philantropische poging des wetgevers zal afstuiten op het gezonde oordeel van het Zwitsersche volk.

— De Katholieke staatsuniversiteit te Freyburg neemt jaar op jaar in bloei toe. Voor het winter semester 1893—1894 hebben zich ruim 200 studenten laten inschrijven. Aan de theologische faculteit, waar de lessen gegeven worden volgens de leer van den H. Thomas van Aquine, zijn de leerstoelen bezet door twee seculiere priesters en 10 Dominicanen onder welke een Nederlander, de Zeer Eerwaarde Pater M. Bartijn, professor der Wijsbegeerte.

Afrika.—De botsing tusschen de Spaansche nederzettingen in Marokko en de Arabische stammen worden ernstig. De Spaansche oorlogskruiser *Conde Venadito* heeft eenige kanonschoten gelost op de loopgraven der Mooren. De vijand nam daarop de vlucht. Er zijn 16 kanonnen ontscheept. Generaal Margallo heeft den Mooren kennis gegeven, dat hij hun twee dagen toestond, alvorens tot het bombardeeren van hunne verdedigingswerken over te gaan. De vijandelijkheden zullen waarschijnlijk heden beginnen.

— Lobengula is het echte type van een woesten, onbeschaafden Zoeloe. Hij is omstreeks 60 jaar oud en walgelijk dik. Hij rookt veel, eet veel vleesch en drinkt groote hoeveelheden bier.

Vroeger heeft hij een paar Europeesche kleedingstukken aan het lijf gedragen, maar dat was hem op den duur te lastig. Zijn statiekostuum bestaat nu weer evenals vroeger uit een paar apenvellen om zijne lenden, een grooten vilten hoed en een zwaard. Zijn troon is een leege beschuitkist.

Een jaar of vijf geleden zond Lobengula twee zijner hoofdmannen naar Engeland, om eens te gaan zien, of „de groote blanke koningin," waarover de Engelschen altijd zoo bluften, nu werkelijk zoo machtig was, hij geloofde er niet veel meer van, sinds hare troepen van de Transvaalsche Boeren slaag hadden gekregen.

De koning kon zijne ooren niet gelooven, toen de verbaasde gezanten terugkwamen. Zij vertelden hem van een groote drijvende kraal, waarmede zij o zoo'n groot water waren overgevaren, dat soms gromde en schuimde, evenals de rivieren van Matabele-land in de regentijd, tot de witte mannen ervan dansten. —Dat kon Lobengula maar half gelooven. Hoe kan zoo'n ijzeren kraal, zeide hij, nu op het water liggen, als er niet een stok in den bodem onder steekt?

Londen moest de stad zijn, waar alle blanken vandaan kwamen, want daar zag men niets dan menschen, precies een nest van groote witte mieren, en zóó vol, dat de vuurkarren (spoortreinen) onder den grond door moesten kruipen, want boven konden zij niet door de menschen heen, vertelden de gezanten.

Dan hadden zij nog een huis vol koningen en koninginnen gezien, die door de groote witte koningin overwonnen waren (ze bedoelden het bekende wassenbeeldenmuseum en kwamen op die gedachte, daar ze er ook Cetewayo gezien hadden). De wassen figuren van knapen en meisjes in de uitstallingen der kleedermagazijnen hielden zij voor doode kinderen, welke vóór hunne begrafenis tentoongesteld werden.

Zij waren ook ook op Windsor geweest, en de groote witte koningin was zeer machtig en zéér rijk.— Lobengula heeft niettemin den strijd tegen de Engelschen aangebonden. Het zal hem nu niet verwonderen, dat hij de nederlaag lijdt.

— De Transvaalsche bevolking is in twee partijen verdeeld: eene nationale, die hare oud-Hollandsche taal en zeden wil hooghouden tegen het voortdringend Engelsche element, en eene die met de stoutmoedige en koloniale Britten hoog wegloopt en hun boven de Hollanders de voorkeur geeft. De eerste staat onder leiding van president Kruger, die de vestiging der Hollanders zooveel mogelijk bevordert, de andere onder die van generaal Joubert.

Hoe de Engelschgezinde partij over ons denkt, blijkt uit het volgende, door een harer bladen geschreven naar aanleiding van de geheerscht hebbende paardenziekte:

„Ach waarom bezoek di liwe God ons toch zoo bange swaar: waerom stuur Hij ni lievers een ziekte onder die Hollanders ni, dat ons van *die* pest verlos wor." En op een andere plaats las men: „Ach liewe God ons weet: jij heb menschen geschapen en ossen en paarden en schapen, maar vanwaar zijn toch die verdoemde Hollandsche platpooten gekomen?"

De Hollandsche partij heeft nauwelijks de overhand op de Engelsche. Bij de laatste presidentsverkiezing heeft Kruger slechts met enkele honderden stemmen de overwinning op Joubert behaald; en 't ziet er voor het vervolg slechter uit, nu de emigranten — en er zijn veel meer Engelsche dan Hollandsche — ook het stemrecht gekregen hebben.

De reden, dat zoovele Boeren, hoewel zelf van Hollandsche afkomst, een hekel aan ons hebben, is, dat de meeste Nederlanders, die zich in de Transvaal vestigen, ongeloovig en goddeloos zijn, wat het streng godsdienstig volk een doorn in het oog is. De Anglikaansche Engelschen zijn onder dit opzicht veel beter dan de liberale Hollanders. De laatsten worden door de steil-Calvinistische Boeren als verworpelingen beschouwd, en kleine kinderen schreeuwen onze landgenooten er me op straat na: „Verdoemde Hollander!"

Rusland.—Een officieele bladen schrijft:

„De grootvorst-troonopvolger bezocht de hoven te Berlijn, te Weenen en te Londen, wat bij de tegenwoordige politieke stemming dezer hoven, welke beheerscht wordt door het drievoudig verbond, voor hem eene tamelijk zware taak was. Desniettemin vervulde de troonopvolger die met grooten tact, en na zijn bezoek aan keizer Franz Josef volgde zelfs eene toenadering tusschen het Weener en het St. Petersburgsche hof. Eene bevestiging dezer toenadering zou zeer gewichtig zijn voor Rusland, voor de Oostersche christenen en voor de Slaven.

Voor Europa, maar in het bijzonder voor Frankrijk zouden hechte vriendschapsbanden tusschen de Habsburgsche dynastie en de keizerlijk Russische familie in de hoogste mate wenschelijk en heuglijk wezen. Hoe dit ook zij en wat in deze richting de toekomst ook moge brengen, de troonopvolger was de uitvoerder der politieke bedoelingen zijns vaders en droeg daardoor tot de handhaving des vredes bij, welks hoogste behoeder en beschermer de Czaar is.

Slechts in één land van Europa was de troonopvolger niet, en dit land was Frankrijk. Na Kroonstad en Toulon zouden de Franschen evenwel geen reden meer kunnen hebben daarover geraakt te zijn. De ontvangst van den grootvorst in Frankrijk zou al te stormachtig geweest zijn, en deze geestdrift zou wat al te schel over den Rijn en over het Kanaal weerklonken hebben.

New-York.— Een eigenaardig geval uit een balzaal zal eestdaags te New-York voor het gerecht behandeld worden. Een jonge dame had het ongeluk onder het dansen te vallen en het been te breken. Zij heeft nu een aanklacht tegen haar danser ingediend en om schadevergoeding gevraagd. Zij beschuldigt dien heer, dat hij door zijn ongeschiktheid de oorzaak van het geval geweest is. Valt het oordeel ten gunste van de jonge dame uit, dan zullen de heeren in de balzalen wel spoedig door afwezigheid schitteren.

VERSCHEIDENHEDEN.

Een muzikale stotteraar spreekt: „Do do doorgaans heb ik geen re re reden tot klagen van mi mi militairen; maar 't is wel fa fa fataal dat enkele sol sol soldaten nu en dan vrij la la laat in den avond in een si si situatie verkeeren, waarvoor ik bang ben als voor den do do dood."

—

De macht der meerderheid. Een dokter vroeg in een krankzinnigengesticht aan iemand, hoe hij in dat huis gekomen was?

— Door een verschil van meening.

— Maar dat is onmogelijk, zei de dokter.

— En toch is het zoo; ik hield vol dat alle menschen gek waren en de menschen zeiden dat ik gek was, en zooals overal kreeg de meerderheid gelijk en sloot mij — de minderheid — op.

—

Een beroemd schrijver, betoogde eens dat een geleerde eigenlijk niet moest trouwen. Hij voegde er bij: Ik moet evenwel eene uitzondering maken ten gunste van de geneeskundigen, want het is niet meer dan billijk dat zij aan de maatschappij zooveel kinderen mogelijk geven, als schadevergoeding voor de slachtoffers hunner geleerdheid.

—

Toen Philips IV het koninkrijk Portugal en nog eenige gewesten, verloren had, liet hij zich den bijnaam *den Groote* geven. Naar aanleiding hiervan zei iemand: Onze Meester is als de gaten: hoemeer grond er uit genomen wordt, des te grooter worden zij.

—

Menschenkennis: Breng mij in kennis met dien man, zei iemand, toen hij niets dan kwaad van hem hoorde spreken: daar men zoo algemeen vertoornd op hem is, zal hij zeker veel verdiensten bezitten.

—

Een voorzichtig Diplomaat.— Koning Hendrik VIII van Engeland had een geschil van vrij ernstigen aard met koning Frans I van Frankrijk. Hij wilde echter alle pogingen in het werk stellen om de zaak in der minne te schikken en ontbood daarom een zijner diplomaten, wien hij daartoe de opdracht gaf.

Deze, die bijzonder voorzichtig was uitgevallen, veroorloofde zich de opmerking, dat hij het een vrij treurig vooruitzicht vond, een dergelijke zaak te moeten gaan bespreken met een Vorst als Frans I, die bekend stond om zijn verregaande drift, die dikwijls tot dolle handelingen leidde. De diplomaat verzocht den Vorst, als het kon, hem dan van deze zending te willen verschoonen.

"Vrees niets, zei Hendrik, als hij u één haar zou durven krenken, dan laat ik onmiddellijk tien franschen het hoofd afhouwen." Het is flink gezegd van uwe Majesteit, was het antwoord, maar van die tien hoofden zal er geen enkel op mijn romp passen."

—

"Een docter kwam bij een zieken en voelde hem de pols.

De zieke antwoordde: Aan uw verheugd gezicht meen ik te zien, dat u me genezen zal!

— Dat niet. Maar als u nog een paar dagen zoo voortgaat krijgen wij een prachtige operatie te doen.

—

De hertog van Wellington ontving eens het schriftelijk verzoek om den weldadigheidsbazar, dien een dokter wilde oprichten, door eene bijdrage te steunen. Als verklaard vijand van al die philanthropische ondernemingen antwoordde de hertog in een tamelijk grof schrijven, waarin hij over dergelijke bazaars, en al wat daarmee samen hing, een vernietigend oordeel uitsprak.

De sluwe dokter opende desniettemin zijn bazaar, verkocht daarin den brief van den hertog voor twintig pond sterling, en dankte Zijne Doorluchtigheid schriftelijk voor diens "Bijdrage ten bate der armen."

—

Professor Göttling in Jena bezat een zeer treffenden humor. Eens bezocht hij met een aantal jongere docenten en eenige studenten het archaeologisch museum.

Zij stonden juist voor een antieke statue, en de jonge dr. G. kon zich niet weerhouden, aan zijn dweepzieke vereering voor oudheden uitdrukking te geven door de woorden:

'O, als ik een echt antiek stuk zie, dan komen mij de tranen in de oogen!"

"Dat is voortreffelijk," liet de oude Göttling opgewekt hooren; "wanneer wij eene antieke statue voor ons hebben en niet weten of zij echt is, zoo plaatsen we hem er voor en als hij weent, dan is zij zeker echt!"

—

— Ik denk dat ik de volgende week eens met verlof ga, zeide de secretaris-penningmeester van een of andere vereeniging tot den president.

— Maar je bent pas van een week verlof terug, luidde het antwoord.

— Juist opgemerkt; maar dat verlof heb ik gehad als secretaris. Ook de penningmeester kan niet altijd in touw blijven.

—

In A. zijn aan een der schouwburgen een paar acteurs geëngageerd, die in hooge mate naijverig zijn op elkanders succes.

Op zekeren avond na afloop eener voorstelling komt de een verbazend ontsteld de Garderobe binnenloopen, "Daar begrijp ik niets van," roept hij tot zijn collega, "ik had van avond toch vier kransen besteld, die mij toegeworpen zouden worden en ik heb er maar drie gekregen."

— Vreemd, ja, het is zonderling, ik had er maar vier besteld, en ik heb er vijf gekregen."

— Misschien is de mijne daar wel onder, zegt de ander. "Ja waarlijk, die met die groote bladeren. Daar is hij al. Die linten heeft mijn vrouw van middag pas van haar hoed genomen. Geef mij ten minste de linten terug; anders kan mijn vrouw morgen niet uitgaan.'

—

Sedert eenigen tijd is bij de brandweer te Amsterdam een zeer practisch werktuigje in gebruik genomen. Het is een klein electrisch gloeilampje, dat in het knoopsgat van de jas kan worden gedragen en dat gevoed wordt door een droge, draagbare batterij.

Het toestelletje is zeer doelmatig en moet hoofdzakelijk dienen om onderzoekingen te doen. Daar, waar men niet met licht kan werken, bijv. wanneer ergens een gasontploffing heeft plaats gehad, kan men, zonder eenig gevaar, met dit electrisch lampje de gasleiding onderzoeken. Telkens wanneer de brandweer uitrukt, wordt het toestelletje meegenomen.

—

Een te Odessa verschijnend blad bevatte onlangs het volgende bericht: „Den persoon, die gisteren op ons bureau inbrak en een paar aangeteekende brieven mede nam, die de som van 30 roebels 40 kopeken bevatten — den prijs van 4 abonnementen — wordt verzocht de brieven zonder geld weder aan den uitgever te doen toekomen, opdat hij de namen kenne der 4 abon-

nés, die betaalden en hun alzoo he blad worde toegezonden."

—

Het is sinds langen tijd opgemerkt feit, dat menschen, die in een bosch of in de woestijn, zelfs op eenigszins mistig terrein verdwaald zijn, steeds in den rondte draaien en ten slotte altijd meer en meer het punt van uitgang terecht komen. De oorzaak hiervanligt eenvoudig in de ongelijke lengte der beenen.

Uit zorgvuldige metingen van skeletten is gebleken dat bij hoogstens 10 pCt. der menschen beide beenen even lang zijn; bij 35 pCt, is het rechter been iets langer, en bij 35 pCt is dit met het linker het geval.

Het gevolg daarvan is, dat men met een iets langer been onbewust een grooteren stap doet dan met het andere, waardoor men. of naar links of naar rechts afwijkt. Daar nu het linkerbeen gewoonlijk het langst is, neemt men in de meeste gevallen de richting naar rechts, en kan men zich hiervan overtuigen bij iemand, dien men geblindoekt en vooraf niet ingelicht heeft.

Verder heeft men nog door metingen geconstateerd, dat bij 72 pCt der menschen de rechter arm langer is dan de linker, terwijl dit bij 24 pCt. juist omgekeerd is. Deze ongelijkheid der ledematen staat niet in verband met een menschenras, maar schijnt in alle opzichten eene algemeene wet te zijn.

—

Na langen tijd om zijn scherpe tong in ongenade te zijn geweest, kreeg de Nar van koningin Elisabeth eindelijk verlof weer voor de Vorstin te verschijnen. "Wel zei de Koningin, komt ge ons weer onze fouten en tekortkomingen verwijten?"— Neen mevrouw antwoorde hij, het is mijn gewoonte niet over dingen te spreken, waarvan iedereen den mond vol van heeft.

BEKENDMAKING.

De publieke verkoop van ZILVEREN EN GOUDEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank*, van 1 Januari t/m. 30 Juni 1891, onder N°. 4901 A t/m. N°. 8923 A zal plaats hebben op Donderdag den 30n. November a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 22 November 1893.
De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

ANUNCIO

Beendementoe público di PREENDANAN koe tien plaka fiá riba nan na *Spaar- en Beleenbank*, eesta eesnan di fo di 1 di Januari te 30 di Juni di 1891, bao di noember 4901 A te noember 8923 A, lo toema lugar Djaweebs, dia 30 di November i dianan koe ta sigui.

Ta pidi interesadonan di evita e beendemeentoe ayi pagando intres koe nan ta debe.

Corsouw, 22 di November 1893
President,
M. P. CURIEL.

Las Maravillas de la Ciencia

Qué cosas tan raras é incongruentes suceden! Según ellas, no parece sino que la Providencia pretenda hacer caer en el ridículo la falta de confianza que sentimos en nuestras fuerzas. Por ejemplo: el primer vapor que cruzó el Atlántico, yendo de Europa á América, llevaba, casualmente, á bordo un ejemplar de un libro escrito para probar que jamás llegaría á obtener éxito la propulsión de los buques por medio del vapor. No es verdad que en esa afirmación estaba contenida la esencia misma del más inconsciente humor?

Pues, así mismo, durante siglos dijeron los hombres que nunca llegaríamos á comprender las enfermedades que tienen un hondo asiento ni mucho menos, á *curarlas.* Decían que habíamos nacido únicamente para sufrir y morir, y que era una especie de impiedad el intentar escaparnos de ese nuestro hado. No obstante, ciertas personas sabias, pacíficas, que creían que la salud, no la enfermedad, la vida, y no la muerte, eran el objeto de la existencia, prosiguieron estudiando y experimentando, persuadidas de que un día llegarían á demostrar que en el seno de la naturaleza había remedios ocultos, y que todo era el encontrarlos. Los hemos encontrado? Hemos descubierto uno sólo siquiera? Parece que sí.

Suplicamos á nuestros lectores presten atención á la siguiente, breve carta. Está llena de enseñanzas, y es una especie de luz que felizmente irradia sobre muchos países, al fin de este siglo de maravillas.

Quien la escribe, dice: "Por mucho tiempo había venido sufriendo de una enfermedad que me había sumido en un estado de gran debilidad, y me había imposibilitado, por completo, de ocuparme de mis negocios. Todo clase de alimento me producía un dolor sordo, que á menudo degeneraba en calambres y espasmos. Este dolor no cesaba, en ningún caso, hasta que el alimento había pasado á los intestinos, ó hasta que arrojaba cuanto había comido. Tenia una gran dificultad en digerir, un gran peso y opresión, mucho calor y acidez en el estómago, sufria mucho de un fluido intensamente amargo y ardiente que se me desarrollaba en la garganta y boca."

"Me hallaba también en un estado de indiferencia mental; pasaba muchas noches sin dormir, y casi siempre tenía un fuerte dolor de cabeza acompañado de un ligero movimiento de vientre. Disminuía mi apetito, y á veces no tenía ninguno; sentía siempre sed, y no obstante, no podía retener los líquidos que tomaba: todo lo cual empeoraba más mi caso. Había consultado á varios Doctores eminentes, y de sus prescripciones no había obtenido el menor alivio, y por fin llegué á estar tan desesperado de encontrar remedio para mi enfermedad y tanto me descorazoné y disgusté, que á todas horas deseaba la muerte."

"En uno de mis peores días acerté á pasar por casa del bien conocido farmacéutico Francisco Murillo Hernández, y le expliqué todos los detalles de mi enfermedad. Me escuchó él con toda cortesía, é interés, y cuando acabé me recomendó un remedio que él dijo tenía en su botica; y, tanto insistió en que lo probase, que le tomé una botella grande. No habían transcurrido aun dos semanas de esto, y ya mis dolores habían empezado á disminuir; y tres días después habían desaparecido por completo. Mi salud general mejoró rápidamente, mi apetito aumentó, y, por fin, todos los síntomas que yo había tenido por incurables desaparecieron en absoluto."

"Desde el día en que obtuve tan maravillosa é inesperada curación, no he cesado de recomendar este remedio, — el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, á cuantas personas sufrían de lo mismo, y muchas de ellas lo han usado con resultado igualmente maravilloso. Doy á V. completa autorización para publicar esta carta, y tengo el honor de quedar, suyo afmo."

(firmado) Arturo de Pascual González, Calle Marina, 22, Sevilla.
Abril 8, de 1893.

La enfermedad tan claramente descrita por el Sr. P. González, no ofrece duda en su clasificación; era una inflamación aguda é indigestión y dispepsia, que son tan antiguas como la raza humana y la desesperación de los médicos según la compleja variedad de sus síntomas, sus violentas y sutiles trasposiciones y su radical conexión con todas las funciones orgánicas del cuerpo humano. Los médicos se han contentado siempre, — como se contentaron en este caso,—con dar paliativos para los síntomas, creyendo que no existía para estos cura radical.

Y no obstante, dicha cura existe, y felizmente el autor de la carta dió con ella aquel afortunado día en que consultó á su amigo, el Farmacéutico Murillo Fernández.

El Jarabe Curativo de la Madre Seigel se puede contar entre los grandes descubrimientos de este siglo, y prueba que no hay un sólo mal físico que no podamos esperar vencer bajo los auspicios de un remedio, que, en realidad, es poco menos que una inspiración.

Si el lector se dirige á los Señores A. J. Whith.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA DE A. BETHENCOURT É HIJOS, CURAZAO.